

når jeg hører den måde, som SF udtaler sig om de her ting på.

Jeg vil gentage, at jeg mener altså, at USA og vi må have krav på en defensiv beskyttelse over for den slags slyngelstater. Jeg er enig i, at vi ikke kan beskytte os i alle tilfælde mod forskellige slyngelstater, der sættes rundt omkring, men nu taler vi altså om atommissiler, som eventuelt bliver affyret mod USA fra kystlinjen, og dér må det da være et rimeligt krav, at USA må have lov til at beskytte sig mod den slags. Der er jo trods alt forskel på slyngelstater og atommissiler.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg ved ikke, om jeg skal starte med at takke forespørgerne. Det kan da være, det er meget fornuftigt med denne her debat.

Jeg ville bare bede om, at man, når man rejste sådan en debat, så i hvert fald kaldte den det, den skulle hedde. Det her har jo ikke en snus med Grønland at gøre. Der er ingen – måske med hr. Keld Albrechtsen som en lille, hæderlig undtagelse – der overhovedet har interesseret sig for, hvilken påvirkning det her har på Grønland. Det er slet ikke det, der er dagsordenen. Jeg er ked af at sige det til hr. Rosing, som jeg sætter stor pris på, men det har jo ikke optaget sindene.

Det, der har optaget sindene, er den gammelkendte sang: Er det nu USA, der igen skal ud og ødelægge verdensfreden? Og så kunne man ligeså godt spørge om det og så lade være med at blande grønlænderne ind i det, når det alligevel ikke er dem, hjerterne banker for. Jeg ville foretrække, at man havde en reel begrundelse, så vi kunne få den velkendte debat, som vi jo har haft de sidste 25 år herinde.

Jeg vil til gengæld gerne takke udenrigsministeren for besvarelsen. Jeg synes, den rummede en selv for en på dette område ukendt ordfører – jeg er kommet med på et afbud, det kan man sikkert godt høre – udmærket gennemgang af problemstillingerne i det her.

Jeg forstår på forespørgerne – for nu at vende tilbage til dem igen – at der navnlig er to problemer, der optager dem. Det ene er: Vil det give en tilstrækkelig sikkerhed?

Jeg vil gerne for fuldstændighedens skyld gentage, hvad jeg sagde før: Hr. Søvnald kan have alle sine strategiske overvejelser om sine slyngelstater, og det er muligt, at de vil slå ørerne ud i Pentagon og synes, det er en meget interessant teori, men jeg ville dog foretrække, at

vi i det danske Folketing i hvert fald overlod det til USA selv at vurdere ud fra deres egne analyser, hvordan de bedst beskytter sig mod forskellige farer udefra, som de ser, og som jeg er enig i. Det er nok det mest betryggende.

Det andet problem er selvfølgelig også relevant: Er omkostningerne for store – idet jeg dog konstaterer nu igen, at det har i hvert fald ikke noget med omkostningerne for Grønland at gøre, for det er der ingen der interesserer sig for – er de for store?

Jeg vil bare sige: Min og CD's erfaring er, at historien ikke viser, at man fik – hvad var det, det hed? – omtanke og fornuft ud af, at en part i den balance, i den magtkamp, der er og altid har været i verden, bare afstod fra at forsvare sig eller afstod fra at leve op til de trusler, der forelå. Historien viser ikke, at det er det, der skaber fred og fordragelighed. Så nemt er det ikke. Men det er jo præcis den samme diskussion, vi havde i 1980'erne om, at vi fra europæisk side bare skulle lade være med at gøre sådan og sådan, så blev der fred på jord.

Jeg vil gerne sige til hr. Søvnald – som vist ikke er blandt os mere, ikke lige for tiden i hvert fald – at jeg er en stor beundrer af Mikhail Gorbatsjov, men jeg vil også tillade mig at anfægte teorien om, at det alene var ud fra en fredselskende natur, at man afstod fra en videre oprustning i Sovjet. Sovjet var ved at skvatte sammen og havde ikke mulighed for det, og jeg vil sige, at det fik så gudskelov de konsekvenser, at man kunne lave nogle tosidede aftaler.

Udenrigsministeren nævnte i sin besvarelse et punkt, der for mig og for CD er ganske centralt i det her: Naturligvis får USA's beslutning på dette område store konsekvenser for Europa og for NATO, og jeg tror, udenrigsministeren sagde det på den måde – sådan cirka i hvert fald – at NATO og Europa må være interesserede i, at vores største allieret fremstår usvækket. Jeg vil gerne gå endnu videre og sige fra CD's side, at et svækket USA er et svækket NATO. Så enkelt er det. Vi kan ikke på nogen måde i Europa være interesserede i, at USA ikke formår at indtage den rolle i verden, som er balancen i forhold til andre lande.

Så vil jeg gerne slå fast, at naturligvis må enhver da håbe på og tilskynde til, at dette forsvarsarrangement kan komme i stand ved hjælp af forhandling om ændringer af denne traktat. Det er da klart at foretrække, men jeg bliver også nødt til at sige til sidst ligesom hr. Jensby, at for CD er det ikke nogen betingelse i sidste